

[Bøgholm.]

dannelse, synes så ligetil. Man kan jo ikke opfatte denne politik på en sådan måde, at den vil føre til, at der strømmer råvarer ind over Vesteuropa, der så i form af hel- eller halvfabrikata vil vende tilbage til de oversøiske lande, men man må regne med, at der derude bliver opbygget industrier, og at vi må være indstillet på en direkte konkurrence med de industrier, der opbygges derude.

Jeg vil gerne tilsidst gøre et par enkelte bemærkninger om et forhold, der ofte er blevet berørt under debatter i det høje ting, nemlig det, man kalder øst-vesthandel. Hvis man vil udtrykke det i absolutte tal, er øst-vesthandelen i dag så nogenlunde af samme værdi som i 1938, men tager man hensyn til den stedfundne prisstigning og til den devaluering, der har ramt størstedelen af de vesteuropæiske valutaer, er der en tilbagegang fra 8 pct. af Vesteuropas samlede udenrigshandel til 3 pct. Hvis man ville regne de russiske kolonistater i Østeuropa med, ville denne tilbagegang naturligvis blive endnu tydeligere, da det jo nok kan siges, at disse landes import fra Rusland er noget ringere end deres såkaldte eksport til Rusland. (*Aksel Larsen*: Det er vrøvl!). Jeg takker for det ærede medlems bekræftelse.

Jeg ser gerne en udvidelse af handelen mellem Europas øst og Europas vest, men det vil ikke kunne lade sig gøre at betragte denne handel udelukkende fra et økonomisk synspunkt, idet man fra Sovjetunionens side betragter udenrigshandelspolitikken som en del af selve udenrigspolitikken. Jeg kan henvise til tobaksaftalen med Tyrkiet, hvorefter Tyrkiet indrettede sig på en stabil udførsel af tobak til Rusland og pludselig måtte lægge hele denne produktion om, idet Rusland ikke opfyldte det, der var stillet i udsigt ved forhandlingerne. Eller der kunne peges på en handelstraktat med Pakistan om en bomulds- og kornaftale og mange, mange andre aftaler. Men man kan heller ikke se bort fra, at Sovjetunionen i stort omfang optræder som eksportør for det samlede Østeuropa. For Sovjetunionen er øst-vesthandelen betydningsfuld, da man derigennem kommer i besiddelse af den fremmede valuta, der er nødvendig til ind-

køb af en række vigtige råvarer, i første linie kobber, tin, uld og gummi.

Sovjetunionens eget bidrag til at frem-skaffe den udførsel, der er nødvendig af hensyn til indførsel af råstofferne fra de oversøiske markeder, er i de senere år blevet ringere end tidligere. Faldet fra 1952 til 1953 udgør i tal over 200 mill. dollars. Dette synes dels at skyldes produktionsmæssige vanskeligheder, dels ønsket om en noget højere levestandard i selve Sovjetunionen. Men selvom store guldsalg har fundet sted, kan en stigning i den russiske udenrigs-handel og en samtidig stigning i levestandarden i Rusland selv ikke finde sted, uden at dette går endog meget stærkt ud over levestandarden i de underkuede lande i Østeuropa. For året 1953 er Sovjetunionens bidrag til udførselsoverskuddet overfor Vesteuropa faldet til en tolvtedel. Det er i ganske særlig grad Polen og Czekoslovakiet, der har måttet bringe deres bidrag til øst-vesthandelens valutaforsyninger til Rusland, bl. a. gennem en forceret udførsel af træ, der kun kan opfattes som rovdrift på skovene. Der er ganske særlig grund til at lægge mærke til, at den polske udførsel af kød, smør, æg og sukker for året 1953 indbringer 72 mill. dollars af de østlige landes samlede eksport til Vesteuropa, der kommer op på 129 mill. dollars. Man kan derfor ikke se bort fra, at de meget dårlige ernæringsforhold i Polen på denne måde er med til at finansiere Sovjetunionens valutakøb over øst-vesthandelen. Også dette forhold bør tages med i betragtning, når talen er om øst-vesthandel.

Ølgaard: Jeg vil gerne rette en henvendelse til den højtærede minister for offentlige arbejder angående et spørgsmål, der interesserer befolkningen i de vestlige egne af landet en del, nemlig behandlingen af Esbjerg havn i forhold til behandlingen af andre statshavne.

Der er gennem de sidste år fremkommet flere ønsker fra Esbjerg havneråd. Jeg skal nævne nogle af dem. I juni 1951 søgte havnerådet for første gang om en ny sandpumper. Udgiften blev skønsmæssigt anslået til ca. 10 mill. kr. I januar 1952 blev der bevilget 30 000 kr. til projektering, som nu skulle være afsluttet. I oktober 1952